

Φαντάσου τὸ λοιπὸν ἐσὺ μιὰ τέτοια πόλη σὰν τὸ Παρίσι, που εἶναι πιὰ ἡ πρώτη πόλη τῆς Εὐρώπης, καὶ μέσα σ' αὐτὴ τὴν πόλη τούς πιὸ πολιτισμένους, τούς πιὸ πεπαιδευμένους ἀνθρώπους που ἔχει τὸ Παρίσι. "Ολοι τους ἄκουγχα τὸν καινούριο τὸν ἀκαδημαϊκόν. Δὲ συλλογίστηκες ἔνα πρᾶμα; "Ολοι τους αὐτοὶ χυδαία γλώσσα μιλοῦσαν κ' ἔλεγαν academie française καὶ ὅχι françoise. Σκέψου τὸ τώρα καὶ τούτο, φίλε μου, καὶ σκέψου τὸ καιρό, θεια θεια γιατὶ μιλοῦνε γλώσσα χυδαία μπόρεσαν κ' ἔκαμαν Academie française.

ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΗΣ.

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Μυθιστόρημα ΤΗ. BENTZON).

(*"Ιδε σελ. 272 "*)

— Τάχι μαλλιά μου βριστοῦν γερά, ἀρκετά γερά μάλιστα καθώς καὶ τῆς μαμᾶς. Μέ τι νικηφόρον ὑφος καὶ πονηρὸν ἔξετόζευσεν αὐτὴν τὴν φράσιν. Κόντεψεν νὰ λυποθυμίσω καὶ τόσο περιστρέφον ὅσον μου φάνηκε πῶς εἶδη πῶς ἐκινήθη ὁ μυστακὸς τοῦ Μάξη ποὺ ἦταν σκυψμένος στὴν ἐφημερίδα. "Τστερ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν ἐκοιμήθηκε ὅλην τὴν νύκτα καὶ μέσ' στὴν ὅδυπνίκ μου ἐπῆλθε μίκη ιδέα νὰ διαψεύσω τὰς ὑπόθεσεις τῶν ὄποιων ἔξαπτντος ἥμην τὸ ἀντικείμενον. Μοῦ ἦταν εὔκολο, τόσον εὔκολο ποὺ μοῦ ἐφάνη πῶς ἔλυσα πλέον τὸ πρόβλημα καὶ ἔπεισα σὲ βαθὺ ὑπνο ὃ ὄποιος ἔξαπτνειψε τὰ ἔγγη τῶν δικρύων μου διότι δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀρνήθω, τί ντροπή θὰ μοῦ ἦταν νὰ ἐφρινόμην πῶς ἔκλαψα.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν οἱ Ρενάλ θὰ ἔργοντο νὰ μὲ πάρουν διὰ νὰ πάμε στὸ Σκλών. Περιττόν νὰ ἐπιβρύνω τὰ σφάλματά μου: εἰλικρινῶς ἐσκεπτόμην νὰ τοὺς κάχω μάρτυρες τῆς σκηνῆς εἰς τὴν ὄποιαν ἡ μοίρα ἡθέλησε νὰ παρεμερθῇ μόνος ὁ Μάξη (ἡ Κλαίρη ἐπροτίμησε νὰ περιμείνῃ κάτω μέσ' στὸ ἀμάξι τῆς ἐνῷ ὁ σύζυγός της ἀνέβηκε ἔως τὰ δωμάτιά μου.) Μὲ βρήκεν ἑτοίμην. Δέν μοῦ ἔμενε πρᾶξη νὰ βάλω τὸν πιλον μου καὶ τὸν φόρεσα ἐνώπιον του τόσον ἀκτάστατα ποὺ τὰ μαλλιά τὰ ὄποιας ἥσαν πικραμένα μὲ ἔκτακτον ἀκαταστασίαν ζεπλέγθηκαν ἀπὸ τὴν κοκκένιαν κακφίδα ποὺ τὰ κρατοῦσε καὶ λύθηκαν στοὺς ὕμους μου σὰν μανδύας.

Φυσικά ἐθεώρησα αἰτίαν τὴν καμαρέρα μου καὶ ἔξερεθίσθην ἐνχειρίον τῆς παρεκκλεσα δὲ τὸν κ. Ρενάλ νὰ περιμείνῃ πέντε λεπτά διὰ νὰ ξανχασιάξω τὰ μαλλιά μου. Τὸ πίστεψε; δὲν τὸ πολυπιστεύω. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι δὲν προέβλεπα τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὄποιαν εἰμπορεῖ νὰ προσενήσῃ σὲ μερικούς ἀνθρώπους μιὰ ἔμορφη κάμη. Πρὶν ξανχαρυίσω στὸ κομωτήριόν μου μὲ ἔπικασε καὶ καταφιλοῦσε τὰ μαλλιά μου που

πέρταν στοὺς ὕμους μου. "Απηλλάγην μὲ πολὺν κόπον ἀπὸ τὰς χειράς του, ἐμβῆκα στὸ κομωτήριόν μου καὶ ἀφοῦ ἔκλεισα τὴν θύρα τοῦ εἰδοποίησα ὅτι ἥμην ἀδιάθετος κακὸν ὅτι μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔξ-έλθω εἰς περίπατον. Δέν ξέρω πῶς κατώρθωσε νὰ δικαιολογήσῃ στὴν σύζυγόν του, ἀλλ' ἡ Κλαίρη ὅταν ἐπέστρεψε ὀλίγον ἀργότερα διὰ νὰ μάθη πῶς εἶμαι ἐφάνετο ὅτι δὲν εἶχε συλλάβει κακμίαν ὑποψίαν. "Αλλως τε πρέπει νὰ πίστεψε πῶς εἴμαι ἀσθενὴς διάτι εἶχα πυρετόν.

Τοιουτοτρόπως μιὰ πονηρία τῆς μικρῆς κόρης εἶγε προκαλέσηται ἀναριθμήτους συνεπείας. Ήστει πειάν συμπλέεια ποὺ διέκυνε τὰς σχέσεις μας κατ' ἀρχάς. "Τπάρχουν στιγμές ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ λησμονήσωμε πειά σούτε ὁ ἐνας σούτε ὁ ἄλλος ἀκόμη καὶ ἀν ποτὲ δὲν θὰ ἀναφέρωμε τίποτε περὶ τούτου. Μόνη ἡ ιδέα νὰ τὸν ξαναδιώ μὲ κάμνει νὰ ἐντρέπωμαι.

I. Iourrion

"Εφθασε τὸ τέλος τοῦ πλατωνικοῦ ἔπωτος. "Ηλθε γρηγορώτερα ἀρ' ὅσον πίστευα, ἀπορόπτος καὶ ὕμως προεκλήθη. "Ηλθε ἔξι αἰτίας μου... πάντα ἡ παλαιὰ ιστορία τοῦ Παραδείσου.

"Αν παραδεχθῶ ὅτι ἡ Κλαίρεττη ὑπεδύθη τὸ πρόσωπον τοῦ ὄφεως, ἡ γυνὴ ἐπέίραξε τὸν ἄνδρα καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπέκυψε. Εἰπέ μου τώρα, δυστυχής, διατὶ οὔτε' ἀπ' αὐτὴν σου τὴν ταραχήν ἐγράψεις στὸν λόρδον Μέλτων διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλης τὴν ἀμετάκλητόν σου ἀπόφρασιν νὰ μείνῃς στὴν Γαλλία καὶ νὰ ἀπορρίψῃς τὸ σχέδιον τοῦ γάμου ποὺ είχατε κάμνει; Εἰπέ μου διατὶ ἐφάνης ὁλως διόλου ἀναίσθητος στὴν ἐπιστολήν, μίκη κατὰ βάθος ἐπιστολήν, ἂν καὶ ἔξωτεικώς ἦτο ὀλίγον βαρεία καὶ ὅχι πολὺ απενισμένη τὴν ὄποιαν σοῦ ἐγράψεις ἀμέσως κατόπιν καὶ ἀπέκρυπτε τὴν λύπην του διὰ νὰ μὴ σὲ λυπήσῃ; "Ηλπίσε τόσον ὀλίγον, ἐφοβεῖτο τόσον πολὺ πάντοτε, ώστε ἡ ἀπόφρασί σου δὲν τὸν ἔξεπληξε. Θὰ προσπαθήσῃ νὰ ἐπιδείξῃ ἀνδρική δύναμιν, δὲν θὰ σὲ κεφαλοπονήσῃ μὲ τὰ παρόπονά του σοῦ εύχεται νὰ ἥσαι εὐτυχής μὲ ξεκενίν, ποὺ προτιμᾶς.

"Ιδοὺ τι σοῦ λέγεις ὁ κακύμενος ὁ τίμιος λόρδος Μίλτων, χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται ὅτι πρόκειται περὶ νυμφευμένου ἀνδρός. Πῶς εἰμπορεῦσε νὰ σὲ ἔξυβρισῃ πιστεύων ὅτι τὸν ἀπωθεῖς μὲ τὸν βέβαιον σκοπὸν νὰ ἀφεθῆς εἰς τὸ πάθος ποὺ αἰσθάνεσαι διὰ τὸν σύζυγον τῆς φίλης σου.

5. Iourrion.

Καὶ ὕμως, ναὶ, εἴμπορως νὰ εἴμαι σκληρά καὶ κακὶ ἀπέναντι τοῦ λόρδου Μέλτων, ἀλλὰ μοῦ ἐφάνη πῶς, ἀποποιούμενη ἀπαξ διὰ παντός τὴν κοινωνικὴν θέσιν, τὴν περιουσίαν ποὺ μοῦ πρόσφερε, ἐξηγόρασα μὲ τὴν δύναμιν τῆς θελήσεως μου καὶ πρὸ πάντων ἀπετίναξα τὸν ὄχληρότερον δεσμὸν καὶ ἐπανέκτησα τὴν ἐλευθερίαν τῆς καρδίας μου. "Ἐπι τέλους αὐτὴν καρδία καὶ ἀν παραδίδεται δὲν ἀποδεικνύει τίποτε. Δέν εἰμπορῶ ποτὲ νὰ λησμονήσω τὰ φιλιά τοῦ Μάξη,

ποὺ μὲ κάμνουν νὰ τρέψω ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ιδέαν πῶς ἡμπορεῖ μιὰ μέρα νὰ ἀνήκω εἰς ἄλλον διατί λειπὸν νὰ μείνω κυρία τοῦ ἔχυτοῦ μου, καὶ οὕτε εἰς ἐκεῖνον νὰ ἐπιτρέψω τίποτε περισσότερον οὔτε εἰς αὐτὸν νὰ παραδοθῶ! Δὲν ἔχω ἀνάγκην πρὸς ὑπεράσπισιν μου νὰ ἔξακολουθήσω αὐτὴν τὴν ιδέαν ὅτι εὑραὶ σχεδὸν ὑρεκενισμένη, τὴν ὅποιαν μοῦ ὑπενθυμίζουν καθημερινῶς σχεδὸν μὲ ἀκρίβειαν ὥρολογικὴν τέσσαρες σελίδες μὲ μεγάλα γράμματα μαθητοῦ μὲ ψῆφος προγράμματος ἵπποδρομίου.

"Ἔχει ἀρκετές λύπες ἡ ζωὴ καὶ χωρὶς νὰ τὴν ἐπιφροτίζῃ κανεὶς μὲ ὑποχρεώσεις ἀνωρείδεις καὶ δυσκόλους "Αγ! ναι, ἡ ζωὴ ἔχει λύπες καὶ περισπασμούς. Διατί νὰ μὴν εἴμαι θεοτεῖνή!... Θὰ ὑπῆρχε διεξοδος... τὸ μοναστήρι, ἔνα μοναστήρι τῆς Γαλλίας· ἔκει θὰ εἰμποροῦσα νὰ διέφευγα τὸν κίνδυνον τοῦ νὰ βλέπω τὸν Μᾶξ, τὴν λύπην—διότι ὅτι κι' ἂν πῶ ἡ ἀλήθεια εἴναι πῶς αἰσθάνομαι λύπην— νὰ λυπήσω τὸν Ράλφ, θὰ προσελάμβανα εἰς τὰ βλέμματα ὅλων μέρων ἡρώιδος, θὰ ἔξηρνιζόμην μὲ τρόπον σεμνότατον ἀρίνουσα παντοῦ ἀναμνήσεις ἀνεξαλείπτους ἴσως... "Π' Οδέττη μὲ τὰ σφραγτερὰ μάτια της ἀδελφὴ τοῦ ἐλέους... θὰ ηταν νόστιμο! "Ογι, σχεῖ διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἐπρεπε νὰ ἀπογωρισθῶ τὴν κόμην μου ποὺ μοῦ βαστάζει περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν εὐχάριστη συντροφιά ἀφοῦ ἐκεῖνος τόσον πολὺ τὴν ἐρωτεύθηκε. Ἐπιμένω νὰ τὰ διατηρήσω αὐτὰ τὰ μακλιά ποὺ ὑπῆρχαν μάρτυρες ὄμης ἐνόχου ἀλλὰ τὴν ὅποιαν εὐχάριστας ἀναπολῶ. Τὴν διατηρῶ ἔξακολουθητικῶς ἀπὸ τριῶν ἥδη ἡμερῶν ἀριστού, ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, δὲν δέχομαι τὸν Μᾶξ καὶ ἀποφεύγω νὰ πάγω στὴν Κλαίρης.

"Η κατάστασις ὅμως αὐτὴ δὲν εἴναι δυνατὸν νὰ παραταχθῇ.... "Ισως μάλιστα μεγαλοποιῶ τὴν σπουδαιότητά της. "Ησθάνθη μίκη στιγματίκην ἔξαψιν διὰ τὴν ὄποιαν θὰ μοῦ ζητήσῃ συγγνώμην. θὰ τοῦ ὑποσχεθῶ πῶς θὰ λησμονήσω καὶ θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ξαναβλεπώμεθα ὅπως καὶ ποῶτα μὲ περισσοτέραν μόνον σύνεσιν θὰ ἀποφεύγωμεν πρὸ πάντων νὰ βρισκώμεθα μόνοι. "Ἐν ἀνάγκῃ θὰ διεγείρω τὴν ζυλοτυπίαν τῆς συζύγου του.

20 Ιούνιον.

Τὸν ξανκείδηκ τὴν πέμπτη βράδυ μαζί μὲ ἄλλους... "Ηλιπίζει τοιουτοτρόπως πῶς θὰ διέτρεχῃ ὀλιγώτερον κίνδυνο καὶ θὰ διατηροῦσα περισσότερον τὴν ἀταράξιαν μου. "Ανωρείδεις ὑπολογισμοί! Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ δείπνου ἥμην πολὺ ψυχρά μὲ τὸν Μᾶξ, ὀλίγον ἐρωτόροπος μὲ τὸν φίλον του Παύλον Σάλον, καὶ προσεποιήθην πῶς δὲν ἐνόησκ ποὺ μοῦ εἶπε σιγά-σιγά:

—Μ' ἐτιμωρήσατε παραπολύ.

"Ημην εὐχάριστημένη ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ κρατοῦσα. "Ο βραδύτερος παρατηρητής εἰμπορεύεται νὰ γελασθῇ καὶ γὰ μὲ ἐκλαβῇ ἐντελῶς θέρεμον, ἀν καὶ

καρδία μου χτυποῦσε μέχρι δικροτήσεως καὶ ἡσθανόμην κάποιαν συνενοχὴν κακούργον μεταξύ μας.

'Ἐπι τέλους ὅμως ἔγώ ἐνικήθην.

"Η Κλαίρη μετὰ τὸ τραπέζιον ἀνάπτει πάντοτε ἔνα σιγαρέττο τῆς ἀνατολῆς διὰ νὰ δώσῃ τὸ παράδειγμα· εἶναι μιὰ ἀπὸ τὰς συνηθείας ποὺ ἀνεκαίνισα ἔγώ διηγουμένη στὴν φίλην μου τὰ καλὰ ἀποτελέσματα τὰ ὅποιαν ἐπετεύχθησαν στὸν δέκατον ὅγδοον αἰώνα μὲ τὸ παχυνίδι τῷ καφετερίῳ. Δὲν ἐκάπινταν ἀκόμη τότε ἀλλ' εἴχαν πλέον ἀργίση νὰ ἐπιζητοῦν τὰς ἀναπαύσεις. "Η κυρία Ἐπινένδυ διηγεῖται τὴν ἀφέλειαν τῶν συναναστροφῶν ἐκείνων ὅπου κι' γυναῖκες ποὺ ἐπιθυμοῦσαν νὰ κρατήσουν πλησίον τους τοὺς ἀνδράς ἔπαιζαν αὐτὸν τὸ παχυνίδι διὰ νὰ παράσχουν εἰς τοὺς προσκελημένους των τὴν ἐλευθερίαν τὴν ὅποιαν θὰ εἴχον καὶ ἀν δὲν εύρισκοντα μὲ γυναῖκας. "Εμεὶ κάμνουμεν σχεδὸν τὸ αὐτό. Θέτομεν παντοῦ τὰ μικρὰ τραπεζάκια καὶ τὶς λάμπες στὸ δεύτερο σαλόνι ποὺ ἔγινε ἔτσι τὸ καταλληλότερον καπνιστήριον μὲ τὸν φρεδὸν ἐξώστην του σκεπασμένον ἀπὸ πάνω. Οἱ ἐπισκέπται μας τὸ ὄνομάζουν τὸ θελκτικὸν αὐτὸν μέρος τὸ Κάριον ἐξ αἰτίας τοῦ ἀνατολικοῦ διακόσμου του καὶ τὸ ἐμορφό του αὐτὸν ὄνομα διώγγει κάθε κακὴν περὶ καπνίλας ιδέαν.

Στὸ Κάριον καθεὶς κάμνει ὅτι θέλει, προνόμιον σπάνιον καὶ ἐπίζηλον ἄλλον. Στὸν καφέ ἀνούρουν τὶς ἐφημερίδες, τὸ τελευταίας ἐκδόσεως βιβλίον, ἢ ρίπτουν κακένα κροκὶ ἐπάνω στὰ σκόρπια φύλλα τοῦ γκριτοῦ, δοκιμαζούν τὰ δροσιστικὰ ποτά ποὺ εἴναι τοποθετημένα σ' ἐναὶ εἶδος μιτουργὲ ζαχαρέρχονται γωρίς κανεὶς νὰ τοὺς βιάσῃ συνωστίζονται γύρο σὲ δύο γυναῖκες προστοίες οἱ ὄποιες, μ' ἔνα ἐργάζετο στὰ γέρικα, φρίνονται σὰν νὰ μὴ σκοτίζωνται για κακένα γωρίς μολοταύτα νὰ βιάζωνται πέρα τὸ δέον διὰ τοῦτο στοὺς πούντους τοῦ πλεξίμυχτος των. Είμαι πεπεισμένη ὅσον δι' ἐμέ ὅτι δέν ἔκαμψ ποτές οὕτε μιὰ θελιά στὸ μακλιά ποὺ ζεταλίζω μηχανικῶς ὃ κακούμενος ὃ μακαρίτης μου Τζέμης μὲ δικκιολογοῦσε πάντοτε μπρὸς τὴν μητέρα του· ἔλεγε ὅτι ἔχω ἀπὸ καινοῦ μὲ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ, τὰ ὅποια μολαταύτα μακαρίζονται εἰς τὸ Εὐγγέλιον, τὸ προτέρημα ποὺ δέν εἰζευρε οὕτεν νὰ πλέκω οὕτε νὰ φάπτω.

Αὐτὴν τὴν φορά, εἰργάζομην ὀλιγώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορά, ἀπησχολημένη πάπλω τὴν σιωπὴν καὶ τὴν κακία τοῦ Μᾶξ, ὃ ὄποιος δὲν ἔπιαν νὰ γράψῃ τραπεζῆ μένος σὲ μιὰ κώγη τοῦ τραπεζιοῦ σὰν νὰ ἦτο μόνος στὸ γραφεῖον του. Κρτόπιν μερικῶν λέξεων ποὺ ἀντήλλαξε μὲ τὸν φίλον του πῆρε αὐτὴν τὴν ἀσυνείδηστη θέσιν γωρίς οὕτε στιγμὴν νὰ μῆς πλησιάσῃ καὶ γωρίς νὰ μοῦ ὄμιλήσῃ ἐκ νέου.

('Ακολουθεῖ.)